

Sygn. akt IV CNP 89/10

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marek Sychowicz

w sprawie ze skargi pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Rejonowego Sądu Grodzkiego
z dnia 8 sierpnia 2008 r.,
w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko M. K.
o zapłatę kwoty 1.427,60 złotych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 stycznia 2011 r.,

**odrzuca skargę;
zasądza od M. K. na rzecz R. K. kwotę 120 (sto dwadzieścia)
złotych tytułem kosztów postępowania.**

Uzasadnienie

M. K., pozwana w sprawie wytoczonej przez R. K. o zapłatę, wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem wydanego w tej sprawie prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 8 sierpnia 2008 r., którym zasądzona została od niej na rzecz powoda kwota 1.427,60 zł z odsetkami ustawowymi w wysokości 11,5% w stosunku rocznym od dnia 30 czerwca 2008 r. do dnia zapłaty. Ponieważ jest to wyrok sądu pierwszej instancji, a skarżąca nie skorzystała z prawa wniesienia od niego apelacji, skarga o stwierdzenie jego niezgodności z prawem jest dopuszczalna tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (art. 424¹ § 2 k.p.c.) i skarga powinna zawierać wykazanie, że taki wypadek występuje (art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.).

Pojęcie „wypadek wyjątkowy” w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c. odnosi się do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia oraz powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ.).

Z uzasadnienia skargi wniesionej przez M. K. wynika, że oparta ona została na twierdzeniu, iż skarżąca zaciągnęła pożyczkę w kwocie 3.000 zł, którą zwróciła, a zasądzona od niej kwota obejmuje „opłatę za obsługę pożyczki”. Jednakże według ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku – wiążących w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie jego niezgodności z prawem (art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 424¹² k.p.c.) – zasądzona kwota to 1.000 zł niezwróconej pożyczki i 16,50 zł odsetek, a w pozostałej części to „opłata przygotowawcza” i „koszty obsługi”. Jedynie więc w tej ostatniej części, i to w zakresie kwoty przekraczającej 5% kwoty udzielonej pożyczki, mogła by być mowa o wydaniu zaskarżonego wyroku z naruszeniem stanowiącego podstawę skargi art. 7a ustawy z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081 ze zm.). Ze względu na wysokość tej kwoty trudno przyjąć, że naruszenie to kwalifikuje się jako „wyjątkowy wypadek” uzasadniający dopuszczalność skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Skarżąca powołując się na to, że „jest osobą cierpiącą na dolegliwości depresyjno-lękowe i adaptacyjne” co „wiąże się z pobytami w szpitalu oraz nieco innym funkcjonowaniem...aniżeli funkcjonowanie człowieka zdrowego” niczym nawet nie uprawdopodobniła, że w terminie otwartym do zaskarżenia wyroku z dnia 8 sierpnia 2008 r. nie mogła ze względu na stan zdrowia wnieść od niego apelacji. Należy zauważyć, że do sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty – działając bez profesjonalnego pełnomocnika – skarżąca dołączyła zaświadczenie stwierdzające jej niezdolność do pracy w okresie od dnia 21 lutego do dnia 24 marca 2008 r. i zaświadczenie z dnia 15 kwietnia 2008 r. o przebywaniu od dnia 28 marca 2008 r. w szpitalu.

Twierdzenie skarżącej, że nie miała wiedzy co do tego, że pobieranie przez powoda wysokich kosztów obsługi pożyczki jest niezgodne z prawem i że dowiedziała się o tym dopiero po upływie terminu do wniesienia apelacji od zaskarżonego wyroku nie brzmi wiarygodnie, skoro – jak wyjaśniła w sprzeciwie od nakazu zapłaty – była przedstawicielem powoda.

Niewskazanie przez skarżącą, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi spowodowało, stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c., odrzucenie skargi.

O kosztach postępowania w sprawie Sąd Najwyższy postanowił na podstawie art. 108 § 1 zd. pierwsze w zw. z art. 98 § 1 i 3 i art. 99 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 5 pkt 2 i § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).